

Négykezes üzenet

Áprily Lajos Üzenetére

*Mi nem leszünk s ragyogni fog a rét,
nem fogunk többé fárasztó dolognak,
nem hallgatunk több álmodó zenét,
harangszó száll és pillangók lobognak.*

*Megcsókolom az unokám szemét,
a pillangók is harangozni tudnak,
csak nyisd ki szépen, pillants szerteszét,
így üzenek a drága, szép napoknak.*

* *

*Így üzenek a drága, szép napoknak,
ha jó leszel, megérted mindenét,
nézz csak körül, itt minden téged oktat,
megcsókolom az unokám szemét.*

*Harangszó száll és pillangók lobognak,
ujjonganak, ha megcsendül az ég,
az erdő fái tapsikolni fognak,
mi nem leszünk s ragyogni fog a rét.*

Röpkép szomjúsággal

szárnymerevítő
tűszúrások a lepkén
röptében kapd el
a kéket ragadd meg az
elsuhanni kész szárnyat

rögzíthetetlen
hiába kapsz utána
hiába kapkodsz
rúgod magad a faltól
itt csak a fal rúg vissza

hosszaid együtt
sem teszik ki a távot
bár csak elnyúlnál
a víz színén lebegnél
elalgásodnál végre

légszomj lélegző
hullámok oxigénnel
dúsított fürdő
vagy csak klórozott permet
fertőtleníti tüdőd

lepke égszomja
kortyolni bele kékbe
tűszúrás elől
faltól falig suhannak
üvegkék alatt lepkék

Ritka örököd

Vendéghangra

mormolom elégiám fellegek aritmiás
vándorlását úgy horgolom eléd
hogy csak a helyét leled
létnyomaid hűlt helyét
lépteid örökét nem rejti a hiány
féktelen ugrándozó tánclépéssé
sem teszi hiába játszol puskaropogást

nem eleveníthető meg jobban aritmiám
játszhatnál mást horgolva epedő
cérnamutatvány helyett
lendületet vehetnél
fellegek iramán szarvasiramlássá
rének szökellésévé éleszthetnéd
ritka örököd fehér fényű erezetét

csipkefényeid ívét
csipkelényeid vágyát
holdfénytől itatott idő
eredetét

mormolom elégiám fellegek aritmiás
vándorlását úgy futkosom eléd
hogy csak a nyomába érsz
lényeidet álmodom
vándoraidat és rénszarvasaidat
halmokon átszökellő iramlássá
hogy teszi a biztató szó a csontropogást

nem lehet a ritmikám csontnál sose égetőbb
ínhúrból jó íj készül eleven
húr idegein tüzed átropog az éjszakán
fellegek iramán
szarvasiramlások
rének szökellései ébresztik álmod
ritka örököd fehér lényed erezetét

iramszarvasok futtát
iramfényeid ívét
holdfénytől itatott idő
leheletét

cigarettasodró

bizarr
mondaná apa megvetéssel
bizarr
mondaná anya vágyakozva
persze csak magában
mondaná apa
magában mondaná
anya is
egymás mellett mondanák
mind a ketten
bizarr
hallgatnám ezt az egymás
melletti hallgatást
bizarr
gondolnám másnak a néma
együttlétet

a bazárban
láttam egyszer egy készüléket
cigarettdát sodort vele
egy testes asszony
aki a hangja alapján
öregúr lehetett volna
még bajuszkája is volt
és pájeszként lógott egy fürtje
és jól láthatóan nem volt
semmi más dolga
mint cigarettát sodorni
egy készülékkel

úgy megkívántam
úgy szerettem volna tőle
valamit venni
vagy csak hallani
bagótól érces hangját
hogy végre valaki kimondja
bizarr

dűlő út

széttart az út
minden lépés után
mélyebb vágy indul el
nem lesz bámészkodás többé
nem lesz csupán dűlő út
és a golfpályán túl látható
zörgő táj semmi fák ágán
út zsírpapír nájlónvölgy
kushadó port ver vándor
botom számonkérés
és számtan
helyett

Miklya Zsolt (Csorvás, 1960): tíz évig tanított, első írásai pedagógiai segédanyagok voltak. 1997-től a kiskunfélegyházi Parakletos Könyvesház protestáns egyházi kiadójának szerkesztője. Versei 2001-től jelennek meg. 2007-ben Quasimodo-emlékdíjat kapott.

